

tisk deling af de samlede renteudgifter i en privat og erhvervsmæssig del.

På baggrund af statistiske oplysninger fra selvangivelsesundersøgelsen for indkomståret 1982 er der for forskellige erhvervsgrupper skønnet over, hvor stor en andel af personernes samlede aktiver og passiver der er erhvervsmæssige.

På basis af skønnet over de erhvervsmæssige passiver er de samlede renteudgifter fordelt på private og erhvervsmæssige renteudgifter efter forholdet mellem de private og erhvervsmæssige passiver.

Det er her tillige forudsat, at de private renteudgifter ikke kan overstige 150.000 kr., og i tilfælde, hvor denne begrænsning har virket, er den skønnede andel af de samlede passiver, der udgøres af erhvervsmæssige passiver, forhøjet, således at den forholdsmæssige fordeling af renteudgifterne i en privat og erhvervsmæssig del har medført private renteudgifter på 150.000 kr.

Af de således skønnede erhvervsmæssige aktiver efter tillæg af skønnet formuenedslag og de ligeledes skønnede erhvervsmæssige passiver er dannet et udtryk for egenkapitalen, der er benyttet som grundlag for beregningen af kapitalafkastet. I beregningerne er der forudsat en kapitalafkastfaktor på 10 pct.

Ved hjælp af disse skematiske opgørelser af erhvervsmæssige renteudgifter og kapitalafkast er den del af virksomhedens skattepligtige overskud, der kan henregnes til personlig indkomst, opgjort.

Denne fremkommer således:

Skattepligtigt overskud

÷ evt. overførsel til medarbejdende ægtefælle

÷ erhvervsmæssige renteudgifter

÷ beregnet kapitalafkast

= personlig indkomst før opsparing

I det omfang den selvstændige erhvervsdrivende ikke ønsker at trække hele restbeløbet ud til privat forbrug, kan en del af beløbet blive stående som virksomhedsopsparing, hvoraf der skal erlægges en a conto-skat på

50 pct.

Det er i beregningerne forudsat, at de selvstændige erhvervsdrivende i gennemsnit vil opspare 25 pct. af den del af det resterende virksomhedsoverskud, der overstiger 200.000 kr.

Foreligger der uden for virksomheden personlig indkomst (f.eks. lønindkomst) eller ligningsmæssige fradrag (f.eks. private renteudgifter) er opsparingsgrundlaget korrigeret for disse beløb.

I svaret på spørgsmål 4, alm.del (alm.del – bilag 71) er der ved udmåling af skattetryk for forskellige indkomstgrupper benyttet det traditionelle udtryk for bruttoindkomsten, der er opgjort uden fradrag af erhvervsrenteudgifter, hvis nøjagtige størrelse som nævnt ikke kendes.

I de beregninger, der er redegjort for i det følgende, er de foran omtalte skematisk opgjorte erhvervsrenter benyttet, og det her anvendte bruttoindkomstbegreb består således af den traditionelle bruttoindkomst korrigeret med de skønsmæssigt anslåede erhvervsrenteudgifter.

Resultatet af beregningerne er anført i nedenstående oversigt, der viser beskattningen opgjort efter gældende regler og efter skattereformens endelige 1992-regler under tre sæt forudsætninger:

Søjle 1: Skat i pct. af bruttoindkomsten efter »gældende« regler. (1986 regelsæt fremskrevet med 2 pct.).

Søjle 2: Skat i pct. af bruttoindkomsten efter skattereformen for de samme elementer, der er indregnet i svaret på spørgsmål 4, alm.del. (Alm.del – bilag 71).

Søjle 3: Skat i pct. af bruttoindkomsten efter skattereformen som »søjle 2«, men uden virkningen af virksomhedsopsparing.

Tallene i søjle 3 viser således den samlede procentvise skattebetaling under forudsætning af, at selvstændige erhvervsdrivendes overskud bliver endeligt beskattet i indkomståret, enten som personlig indkomst eller som kapitalindkomst, dvs. at den latente skattebyrde på det opsparede overskud er indregnet i de fordelingsmæssige virkninger.